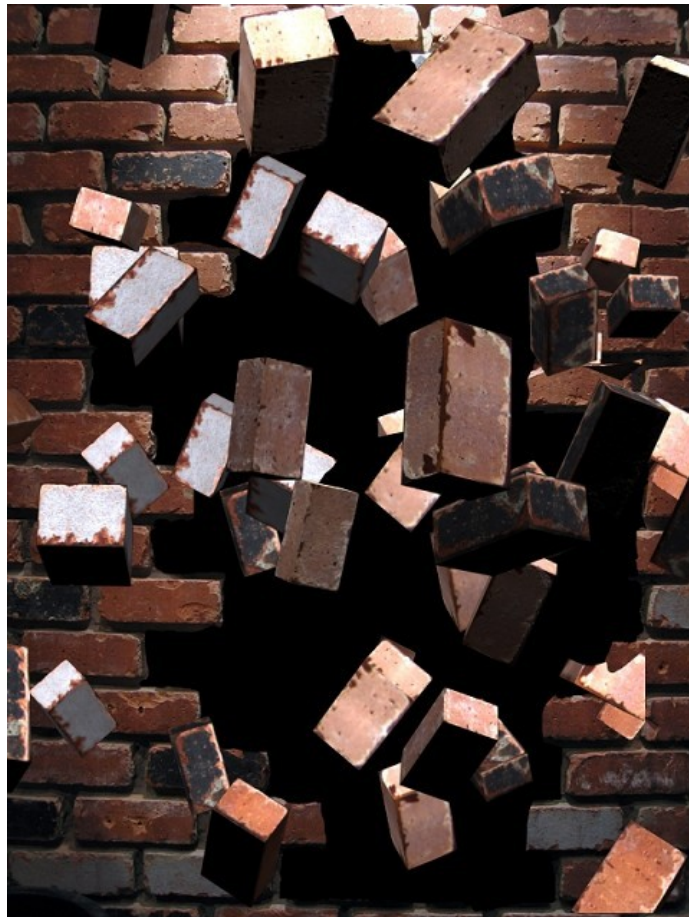

*Kansanlaulukirkko Vesannolla 26.7.2011
Saarna: Panu Partanen
Liturgia: Marja-Leena Niinivaara-Koskell
Musiikki: Tervon pelimannit
Suntio: Uolevi Laitinen*

”Kristus on kuolemallaan hajottanut vihollisuuden muurin.”

Ef. 2:14-22

Kristus on meidän rauhamme. Hän on tehnyt nämä kaksi ihmisryhmää yhdeksi ja kuolemallaan hajottanut niitä erottaneen vihollisuuden muurin. Hän on kumonnut lain käskyineen ja säädöksineen, jotta hän omassa itsessään loisi nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, ja näin hän on tehnyt rauhan. Ristillä kuollessaan hän omassa ruumiissaan sai aikaan sovinnon Jumalan ja näiden molempien välille ja teki näin lopun vihollisuudesta. Hän tuli julistamaan rauhaa teille, jotka olitte kaukana, ja rauhaa niille, jotka olivat lähellä. Hän on avannut meille molemmille pääsyn Isän luo yhden ja saman Hengen johdattamina. Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät. Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeliksi, ja hän liittää teidätkin Hengellään rakennuskivinä Jumalan asumukseen.

Berliinin muuri, Etelä-Afrikan rotusorto, kansalaissota, ulkomaalainen Suomessa.

Tässä historiallisia ja tämän päivän kokemuksia vihollisuudesta ja erilaisuudesta. Nämä esimerkit osoittavat, että ihmiset ovat aina rakentaneet muureja – näkymättömiä tai näkyviä – eri ihmisryhmien välille. Joskus muurit ovat olleet valtavia betonirakennelmia kuten yli 155 kilometriä pitkä Berliinin muuri. Se erotti fyysisesti aatteita, perheitä ja samaa kansakuntaa, saksalaisia. Etelä-Afrikan rotusortopolitiikka toimi samoin: valkoihoiset erotettiin fyysisesti erilleen värillisistä. Kaupan seinässä saattoi aivan hyvin lukea englanniksi: ”Nämä tilat varattu valkoisille.” Tummaihoisen oli silloin syytä kääntyä kannoillaan ja etsiä itselleen toista kauppaa. Suomi jakaantui kansalaissodassa kahtia, punaisiin ja valkoisiin. Hirmutekoja tehtiin puolin ja toisin. Yhdessä yössä entinen hyvä naapuri muuttui pahimmaksi viholliseksi. Noin 37 000 tuhatta suomalaista menetti henkensä, 20 000 lasta jäi sotaorvoiksi. Ei mikään ihme, jos kansalaissodan arvet eivät ole vielä meissä parantuneet. Ahkera ulkomaalainen työskentelee Suomessa pitkää päivää ja maksaa tänne veronsa. Hän on kuitenkin ulkomaalainen. Tästä häntä muistutetaan joka ikinen päivä viranomaisten ja ympäristön taholta. Hänellä ei ole samoja oikeuksia kuin kansalaisilla. Itsekseen hän miettii: voisinko vielä joskus olla Suomen kansalainen?

Nämä kertomukset ovat monessa mielessä surullisia. Kauheimpia muureja ovat vihollisuuden muurit, joita olemme rakentaneet. Pelkäämme vierasta ja erilaista. Tällaiset muurit aiheuttavat hirvittävää inhimillistä kärsimystä. Niitä ei tule hyväksyä. Kun nämä muurit kaatuvat, ilo voi nousta korkeuksiin. Vai muistattako sitä riemua, kun Berliiniin muuri sai kyytiä vuonna 1989? Entä voitteko kuvitella sitä riemua, kun musta afrikkalainen sai kävellä vapaasti lähikauppaansa? Entä se tunne, kun rauha vihdoinkin laskeutui Suomeen? Tai minkälainen riemu, kun ulkomaalainen saa vihdoinkin ansaitsemansa Suomen kansalaisuuden? Historia osoittaa, että muureja syntyy ja muureja kaatuu. Valitettavasti niitä yhä rakennetaan. Meillä itse kullakin on muureja – ei ehkä näin voimakkaita kun mainittu – mutta kyllä niitä on. Pahin muuri saattaa olla rakennettuna sydämemme ympärille. Se voi muodostua niin kovaksi muuriksi, että se on kova lähimmäiselle, itselleen ja Jumalalle. Jotta näitä muureja ei syntyisi, meidän tulee pyytää Jeesukselta, että hän kaataisi ne. Hän on jo tehnyt sen ristillä, sitä tekoa ei tarvitse enää uusia, mutta tarvitsemme asiasta jokapäiväistä muistutusta.

Tämän muistutuksen saamme päivän tekstistä. Sen kuullessamme voimme pyytää, että voisimme kokea samaa iloa kun kerran Saksassa, Etelä-Afrikassa tai täällä Suomessa koettiin. Jeesus on kaatanut kaikki muurit! Synnin ja vihollisuuden muurit on murrettu! Ihmisryhmät, kaikki maailman kansat, saavat oikeuden olla hänessä yhtä. Taivaan muurissa on ristin muotoinen aukko. Kuulimme Paavalin suusta, että Jeesuksessa ei ole enää juutalaista tai kreikkalaista, vaan kaikki ovat sopuisasti yhtä: ”[Kristus on] kuolemallaan hajottanut niitä erottaneen vihollisuuden muurin. Ristillä kuollessaan hän omassa ruumiissaan sai aikaan sovinnon Jumalan ja näiden molempien välille ja teki näin lopun vihollisuudesta.”

Kun olemme Herrassa, emme voi olla enää vihollisia. Emme voi tehdä muureja toisillemme, vaikka olisimmekin erilaisia. Mutta Paavali ei pysähdy tähän. Hän kirjoittaa: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.” Olemme samaa kansaa. Eikä siinäkään vielä kaikki: olemme samaa perhettä! Tätä on hyvä mieltä ihan kaikessa rauhassa: siis seurakunta, Kristuksen kirkko, on samaa perhettä.” Näin on siis luvattu – ihmeellistä! Nyt ei tarvitse kuin ruveta elämään tämän sanan mukaan, Jumalan tahdon mukaan. Jos rohkenet vilkaista sivullesi, sinulla on siinä sisar tai veli rinnallasi. Ole tästä iloinen!

Olemme kansanlaulukirkossa. Tämä jumalanpalvelus auttaa meitä tutustumaan omaan kansanperinteeseemme, juuriimme, toisiimme ja itseemme. Ei muureja, ei muukalaisuutta. Kaikki yhdessä, samassa veneessä. Toivottavasti tämä päivä on johtamassa meitä myös oman seurakuntamme yhteisiin messuihin, vaikka puoli askelta kerrallaan. Sinäkin kuulut Jumalan perheeseen – osallistu siis aktiivisesti perhe-elämäämme!

”Herrassa tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.”

Tekin yhdessä, muitten kanssa. Sinäkin yhdessä muitten kanssa. Tässä kirkossa saat oikeuden olla yhdessä muiden kanssa laulamassa ja rukoilemassa. Seurakunnassa vaikuttava Pyhä Henki on kuin rakennuslaasti, joka kiinnittää meidät yhteiseen Jumalan asumukseen. Saamme rakentua yhdessä. Älä siis koskaan vähättele paikkaasi kirkon penkissä ja seurakunnassa!

Olemme tänään koolla myös lähetyksen merkeissä. Tehtävämme on julistaa kaikille kansoille, että vihollisuuden ja muukalaisuuden ajat ovat ohitse. Jumalan perheessä on tilaa, koska Jeesus on avannut meille sinne tien. Tätä monet ihmisryhmät janoavat, he haluavat kuulla tämän evankeliumin. He saattavat olla sorrettuja tai muurien ulkopuolella, he tarvitsevat elävän toivon. Vain Jeesus, elävä Kristus voi sen heille lahjoittaa!

Koska me kristityt emme tee eroa kansanryhmien välillä ja autamme rotuun, uskontoon, ikään tai sukupuoleen katsomatta kaikkia avuntarvitsijoita, tänään autamme afrikkalaisia sisariamme ja veljiämme.

Afrikan sarvessa on paha kuivuuskriisi. Lukuisat avustusjärjestöt keräävät parhaillaan rahaa, sillä arvioiden mukaan 12 miljoonaa ihmistä on nälkiintymisen partaalla alueella. Asiantuntijoiden mukaan tilanne pahenee lähikuukausina, ellei mitään tehdä. Kuivuus on pahin 60 vuoteen ja sen vuoksi on kuollut kymmeniä tuhansia ihmisiä. Tilanne on vaikea Somaliassa mutta myös Etiopiassa, Keniassa, Sudanissa ja Ugandassa.

Suomen Lähetysseura on yksi merkittävä avustusjärjestö tässä katastrofissa.

Uskontunnustuslaulun jälkeen keräämme kolehdin tähän tarkoitukseen. Kiitos avustasi – Taivaan Isä siunatkoon lahjamme!

Taivaan muurissa on ristin muotoinen aukko